

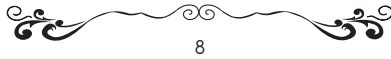
บทที่ ๑

เอรียาฉายา ‘เล็กพริกขี้หนู’ ประจำรุ่นหันมาแยกเขี้ยวถลึงตา ประกอบคำพูด หลังสุดจะทนกับลูกตื้อของเพื่อนสนิทซึ่งเพียรพยายาม จะชักชวนให้เธอไปเที่ยวต่างประเทศในช่วงปิดภาคเรียนฤดูร้อนที่จะถึง "ถ้าหุไม่ตี อ่านปากฉันแล้วตั้งใจฟังให้ดีไปพร้อมๆ กันนะว่า ฉัน-ไม่-ชอบ-อียิปต์!"

เสียงของแม่สาวผมยาวตาโตแต่ตัวเล็กนิดเดียว...ดังไม่ใช่เล่น ทำเอารุ่นพี่รุ่นน้องที่เดินกันขวกไขว่ระหว่างเปลี่ยนคาบเรียนอยู่ ตามทางเดินชั้นสามบนตึกคณะวิทยาศาสตร์เหลียวมามองต้นเสียง เป็นตาเดียวกัน

"ทำไมพวกแกชอบชวนไปเที่ยวที่ร้อนๆ นะกะ ปีนุ่นไปเพชรรา ปีก่อนไปนครวัด นครธม ต้นปีไปบาบิโลเนีย จะชวนไปเสียเงินเที่ยว เมืองนอกทั้งที ขอเป็นรัสเซีย อิตาลี ปารีส หรือจีนก็ยิ่งดี นี่ยังบ้า จะไปอียิปต์ตอนหน้าร้อนอีก จะให้ฉันไปแห้งตายที่ทะเลทรายเป็น เพื่อนพวกแกหรือไง ไม่เอา เข้าใจไหม ไม่ No!"

แม่พริกขี้หนูหน้าตาน่ารักอย่างกับพริกของเล่น ปากแดงแก้มแดง

ผิวขาวอมชมพูจนใครเห็นใครก็นึกว่าเป็นลูกครึ่งเหมือนเพื่อนในกลุ่ม ผู้ซึ่งชอบการเดินทางท่องเที่ยวรอบนปนตัดพ้อ เพราะสมาชิกจำนวน หกคนลงมติไปเที่ยวตามแหล่งอารยธรรมในซีกโลกตะวันออกและ ทะเลทรายบ่อยกว่าไปชมความงามในประเทศแถบยุโรปที่ให้บรรยากาศ โรแมนติกยามหิมะสีขาวโปรยปรายอย่างที่เธอชอบ คู่สนทนาเลย ทำหน้าอิหลักอิเหลื่อ จะขอโทษเพื่อนก็ไม่เห็นว่าตนผิดตรงไหน แม้จะรู้ว่าทำให้อีกฝ่ายน้อยใจมานานปีก็ตามที่

หากใครไม่รู้ว่เอาเรียกับซารา เซนจ์...ลูกครึ่งไทย-อเมริกัน เป็นเพื่อนกันและบังเอิญผ่านมาเห็นฉากนี้ อาจคิดได้ว่าฝ่ายแรกซึ่ง ดูอย่างไรก็เหมือนหนูหริ่งตัวจืดริดคิดหาญสู้กับแม่เสือตัวโตเบ้อเรอ เพราะเอเรียนะตัวเล็กจนหากเปลี่ยนไปใส่ชุดลำลองแทนชุดนักศึกษา ทับด้วยเสื้อกาวน้ำสีขาวสำหรับใช้ในห้องทดลองวิทย์ฯ จะกลายเป็นเด็ก ผู้หญิงอายุราวสิบสี่สิบห้าปีตามมาตรฐานหญิงไทย

กระนั้นฝ่ายหลังก็ดูหงอ ยกมือเกาหัวไม่กล้าท้อหรือขึ้นเสียงกับ เพื่อนที่แยกเขี้ยวใส่

"...แหม ก็พวกอัลซีเรีย บาบิโลเนีย แม่น้ำไทกริส-ยูเฟรติส นครวัด นครธม มันเป็นอะไรที่แสดงให้เห็นถึงอารยธรรมอันเก่าแก่ ที่น่าทึ่งและเกิดด้วยน้ำมือมนุษย์นี่...นำไปสัมผัสใกล้ๆ ให้ตื่นตา ตื่นใจจะตาย"

"ที่รัสเซียไม่มีโบสถ์เซนต์ปีเตอร์หุหรืออลังการ ไม่มีพระราชวัง ที่มีห้องทำจากอำพันระอระ นั้นก็น้ำมือมนุษย์เหมือนกัน"

"มันไม่เหมือนกัน...โอ้ เอเรีย เสน่ห์ของตะวันออกก็กลับมา คั่นหาจะตาย ทั้งเรื่องเล่า ทั้งตำนานที่ปกปิดหาข้อสรุปที่ชัดเจนไม่ได้ คิดดูสิ ใครมันจะสามารถยกหินหนักเป็นตันสองตันขึ้นไปสร้างเป็น พีระมิดได้ อียิปต์เป็นประเทศที่เราควรไปเยือนให้ได้สักครั้งหนึ่งในชีวิตเชียวนะแก"

"แต่ฉันชอบอัศวินเทมปลาร์ ไม่ก็พ่อมดรัสบูติน หรืออีกที่
ตำนานเทพเจ้ากรีก-โรมันมากกว่า เอานี้สิ ถ้างวดนี้พวกแกจะไป
โอลิมปัสกัน ฉันไปด้วย"

"แต่เจเจ นัมบะ เอเลน ดาเรน ถึงถึง ฉัน และอาจารย์เหม่ง
อยากไปอียิปต์"

ซาร่ายื่นยื่นหน้าชื่อ...ทำเอาปรอทอารมณ์ของเอเรียฟุ้งปรี้ด

"อ้อ นี่ตกลงกันเสร็จสรรพแล้ว ไซ้ใหม่ ถ้างั้นก็ไปกันตามสะดวก
ได้เลย ฉันไม่อยากไปที่ร้อนๆ ฉันอยากไปที่ชอบๆ ที่มันเย็นๆ สบายๆ
พวกแกจะไปอียิปต์ก็ไปตามสบาย ส่วนฉันจะไปเวนิส!"

เอเรียสะบัดเสียงแล้วเดินหนีสาวลูกครึ่งตัวสูงไปอย่างติดจะ
น้อยใจเพื่อนๆ

กลุ่มของเธอจับกันเหนียวแน่นตั้งแต่เข้าเรียนคณะวิทยาศาสตร์
นานาชาติปีทีหนึ่ง เมื่อก่อนไปเที่ยวทั่วไทยที่ไหนด้วยกันตลอด ไม่ว่าจะ
เดินป่า ขึ้นภู หรือค้างบนดอย แต่พอเริ่มออกท่องเที่ยวต่างประเทศ
เพื่อนๆ กลับร่ำร้องแต่ประเทศอื่นๆ ลำบากลำบากเหมือนไม่ได้เที่ยว
แต่ไปผจญภัยกัน

เสียเงินเสียทองไปแล้วเอเรียอยากไปท่องเที่ยวพักผ่อนให้
สบายตัวสบายใจ ไม่ใช่ไปผจญเวรผจญกรรมในสถานที่ที่รับประกัน
ได้เลยว่ามันต้องร้อนจนดับแลบออกมาจากปาก

ใช่ว่าเอเรียเกลียดประเทศอันเป็นแหล่งกำเนิดอารยธรรม
เหล่านั้น...แค่ไม่ชอบ แต่ที่เธอโกรธมากขนาดนี้ก็เพราะเพื่อนไม่ตามใจ
เธอบ้างต่างหาก พักหลังๆ นี่ลงเสียงโน้ตที่ประชุมที่ไร้มเคยได้ไป
สถานที่ที่เข้ากับนิสัยเธอเลยสักครั้ง ทำเอาอดคิดไม่ได้ว่าถูกกัน
ออกจากกลุ่ม กลายเป็นส่วนเกิน

เอเรียเดินอย่างปั้งปั้ง กระแทกเท้ามาเรื่อยๆ กระทั่งลงมาถึง
สวนหย่อมข้างตึกที่ซึ่งมีโต๊ะกับม้ายาวอ่านหนังสือสำหรับนักศึกษา

วางเรียงรายอยู่บนทางเท้ารอบเนินเตี้ยๆ ปกคลุมด้วยต้นไม้เขียวขจี แทนที่จะนั่งลงที่เก้าอี้ เธอกลับกระโดดขึ้นไปบนเนินดินท่ามกลาง สายตาของรุ่นน้องคณะวิทยาศาสตร์หลายคน แล้วหาลับเข้าไปใน ดงไม้อันเป็นสถานที่ที่โปรดปรานเป็นพิเศษ เอเรียมักจะมาปู 'เสื่อ' รับประทานอาหารกลางวันกับเพื่อนๆ เสมอโดยไม่มีรุ่นน้องกล้า เข้ามาแย่งที่ของพี่ๆ

ครั้งลัดเลาะแนวไม้มาถึงบริเวณลานหญ้าเล็กๆ ใต้ต้นสายหยุด กับต้นพุดสามสีที่ทางมหาวิทยาลัยปลูกไว้จนสูงราวสองเมตร เธอก็ จัดแจงถอดเสื้อกาวน์สีขาวออกแล้วเหยียดมันลงบนพื้นหญ้าปูแทนเสื่อ ก่อนจะกระโดดขึ้นไปนั่งกอดเขาเจ้าจุกหน้าบูดหน้าบึ้ง โกรธนี่ โกรธนี่ โกรธเพื่อน โกรธลม โกรธฟ้าอยู่คนเดียว กระทั่งสงบสติอารมณ์ได้ ก็เปลี่ยนอิริยาบถผ่อนคลายท่าทีลง

เอเรียเป็นคนอย่างนี้เอง...ใจร้อน โกรธแล้วพุ่งไปตามอารมณ์ กว่าจะมีสติสำหรับพิจารณาเหตุผลต้องใช้เวลาอยู่กับตัวเองครู่หนึ่ง

ฉายาพริกชี้หนูก็ได้มาเพราะตอนรับน้องเธอกล้ามีเรื่องกับรุ่นพี่ ผู้ชายที่คิดวิธีรับน้องได้ลามกจกเปรต พอไวแกลกและขอให้ทุกคน พิจารณาตามความเป็นจริงว่ามันสมควรแล้วหรือ รุ่นพี่คนอื่นๆ ก็เห็น ด้วยกับเธอและหันไปตำหนิเพื่อน หลังจากนั้นทุกคนเลยให้สมญานาม เธอว่าเล็กพริกชี้หนู

นิสัยอย่างนี้ไม่ดีหรอก เธอรู้...ไม่มีใครชอบคนที่อะอะอะไร ก็โกรธบึ้งบึ้ง ดั่งนั้น...เมื่อเพื่อนที่มีนิสัยตรงไปตรงมาอย่างซาร่าหัก เธอก็พยายามปรับปรุงตัวเองมาตลอด กระทั่งความโง่โง่เกินควร ก็ลดลง เหลือแค่ขอเวลาทบทวนตัวเองเวลาโกรธ

ตอนนี้เอเรียทำได้แล้วว่าการที่เพื่อนๆ อยากไปเที่ยวอย่าง ที่ตนชอบไม่ใช่ความผิดหรอก ขนาดเธอยังอยากตามใจตัวเองเลย ดั่งนั้นสิ่งที่จะต้องทำคือทำใจเป็นกลาง ไม่ใช่เอาแต่ใจตัว

"เฮ้อ..."

คิดได้ตั้งนี้แล้วเอรียาถอนหายใจเฮือก พอดีกับมีเสียงสัญญาณเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือ เธอจึงกดรับแล้วกรอกเสียงอ่อยตอบคู่สาย

"โหล...มีไรนัมปะ"

"นายหายโกรธหรือยัง เอเรีย"

"หายแล้ว ซาร่าอยู่ไหม"

"อยู่ จะซอริเธอ มั่นบอกไม่เป็นไร มันโอเค แต่ที่เราโทรมาหานะ เราอยากจะชวนนายไปฟังบรรยายพิเศษที่หอประชุมเล็กหมายเลขสอง เย็นนี้เขามีเรื่องมุมมองของชาวอียิปต์โบราณ ถ้านายได้ฟังนายต้องอยากไปอียิปต์กับพวกเราแน่เลย เพราะศาสตราจารย์คนนี้เข่าว่ากันว่ารู้เรื่องอียิปต์โบราณตั้งแต่ระดับรากหญ้าไปถึงเรื่องราวในพระราชวังอย่างกับเป็นคนในสมัยนั้นมาเกิด..."

"ไม่เอา"

ฟังการสาธยายสรรพคุณของวิทยาการผู้มาบรรยายพิเศษยังไม่ทันจบเอรียาก็ชวนเพื่อน ทำเอานัมปะซึ่งอยู่ปลายสัญญาณยิ้มค้างต้องค่อยๆ รวบรวมสติ...คิดหาคำพูดมาโน้มน้าวเพื่อนใหม่

บางทีเอรียาอาจไม่สนใจเรื่องระลึกชาติหรือกำเนิดใหม่อย่างที่ชาวตะวันตกออกเชื่อกันอยู่แล้ว หรืออย่างที่ชาวตะวันตกเริ่มแห่หันมาสนใจ

"เอ่อ...วิทยาการคนนี้เขาดังมากเลยนะเอเรีย บังเอิญเขารู้จักกับอาจารย์แห่งสมัยอาจารย์แห่งไปวันเปี่ยนที่พีระมิดปีละหลายหน..."

"ฉันไม่สนใจเรื่องอียิปต์ แก่เข้าใจไหมนัมปะ อะไรที่มันร้อนทะเลทราย และแกไม่โรแมนติก ฉันไม่ชอบ ฉันยังมีกิเลส ไม่บรรลอรหันต์ เพราะงั้นฉันชอบอะไรที่มันโรแมนติก สดชื่นเย็นชื่นใจ สดใสสมวัย"

"ศาสตราจารย์อาเรสไม่แก่นะ"

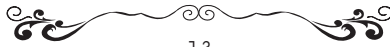
นมบะโต้กลับซื่อๆ เหตุเพราะนับถือวิทยากรผ่านสื่อหลายแขนง
อยู่เป็นทุน

ใครๆ ก็รู้ว่าวงการอียิปต์ศึกษาเพิ่งได้เพชรน้ำหนึ่งมาประดับวงการ
อาเรส รัสเซล...หนุ่มอเมริกันวัยยี่สิบปลายๆ จบการศึกษาด้าน
โบราณคดีอียิปต์จากมหาวิทยาลัยชื่อดัง ก้าวเข้าไปในวงการอียิปต์
ศึกษาและเริ่มส่องประกายความอัจฉริยะเมื่อได้เข้าร่วมกับทีม
นักวิทยาศาสตร์ในการตรวจสอบประวัติความเป็นมาของมัมมี่กษัตริย์
พระองค์หนึ่ง เขามีผลงานวิจัยยอดเยี่ยมและได้เลื่อนเป็นศาสตราจารย์
อย่างรวดเร็วจนอเมริกาแหงแหงหาอย่างกับเป็นสมบัติของชาติ

"ศาสตราจารย์อาเรส รัสเซลแกดังมาได้สี่ห้าปีแล้วแหละเอเรีย
เดี๋ยวนี้ตารางงานแน่นเอียด ประเทศนั้นประเทศนี้เชิญกันไปบรรยาย
บ้าง ไปช่วยงานวิจัยบ้าง นี่เขายังแปลกใจกันอยู่เลยว่ามาเมืองไทย
ได้ไงไม่รู้ แถมยังเป็นคำเชิญอย่างไม่เป็นทางการของอาจารย์เหม่งอีก
โหย...อาจารย์เหม่งคุดฟุ้งอยู่เป็นอาทิตย์แล้ว นายไม่ได้ยินบ้างหรือ
ว่าศาสตราจารย์อาเรสนับแกเป็นเพื่อนตั้งแต่ไปเจอกันที่อียิปต์เมื่อ
ปีก่อน แล้วที่อาจารย์เหม่งจะไปอียิปต์งวดนี้กับพวกเรา ก็เพราะ
ศาสตราจารย์อาเรสเปิดไฟเขียวให้อาจารย์เหม่งพานักศึกษาไปหาแก
ที่อียิปต์ได้ด้วย อะไรทำนองนั้น"

"แล้วยังไง"

"แล้วยังไงนะหรือ เอ่อ..." นมบะลากเสียงเพื่อซื้อเวลาหาข้อเสนอ
ให้เอเรียเพื่อนสนิท "...อ้อ เมื่อกี้ฉันบอกว่าศาสตราจารย์อาเรส
ไม่แก่นะหรือก ยังหนุ่มพ้อหล่อเพียวอยู่เลย หล่อจริงๆ นะ นายเห็น
นายต้องชอบแน่ สูงยาวเข่าดี หุ่นล่ำบึกเพราะออกงานชุดบอย แต่
นายไม่ต้องถามนะว่าฉันไปเห็นได้ไง แบบว่าเคยมีปาปารัซซีแอบถ่าย
แกตอนถอดเสื้อเซ็ดเหงื่อ โหย...ผิวสีน้ำผึ้งหวานเขียว ผมสีทอง

ตาสีน้ำตาลอ่อนด้วยนะเอ้า สนยัง"

"แกคิดว่าฉันหน้าหม้อหรือ นัมบะ"

"อ้าว ก็เห็นนายกับซาร่าเคยปาดน้ำลายตอนดูหุ่นพีเต้ ดาราในละคร"

"ไ้อ้บ้า นั่นส่วนนั้น นี่ส่วนนี้ สรุปรคือฉันไม่สนใจอะไรเกี่ยวกับอียิปต์สักอย่าง ไม่ว่าจะคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ และตอนนี้ฉันไม่โกรธพวกแกแล้ว โอเค? ถ้าเกริบ กลัวไปฟังบรรยายไม่ทันก็เอาไว้ค่อยคุยกันใหม่ละ แค่นี้แหละ"

เอเรียตัดสายแล้วแทบจะโยนโทรศัพท์มือถือลงบนพื้นหญ้าข้างตัว ดีแต่ยังมีสติพอจะเบามือไว้

ความขุ่นข้องที่ยังหลงเหลืออยู่เป็นตะกอนทำให้เธอหงุดหงิดเล็กน้อย แม้จะไม่ได้โกรธเพื่อนๆ แล้วแต่ยังงอนนิดหน่อย จึงไม่อยากกลับไปเห็นหน้าใครตอนนี้

เอเรียยกเข้าทั้งสองชั้นมากอดแล้วโยกตัวไปมาคล้ายเท่กลมตัวเอง ก่อนจะเอนตัวลงนอนทั้งๆ ยังขดตัวเป็นลูกขนุนกลิ้งไปกลิ้งมาบนพื้น ใจลอยคิดนั่นคิดนี่ไปเรื่อยๆ เพื่อให้อารมณ์ที่เซม็งเกลียวคลายลง

ไ้ได้ผล...

พอมองทิวทัศน์รอบตัว เห็นต้นไม้ใบหญ้าสีเขียว เห็นดอกไม้แซมอยู่ตรงนั้นตรงนี้ บางทีมีผีเสื้อสีขาวตัวเล็กๆ บินหลบแดดกลับมาตอนที่ยัง เทียวซอกซอนเข้าไปในใบไม้แล้วเกาะนิ่ง ใจเธอก็เริ่มถอยไกลจากเรื่อง que คิดเมื่อครู่ทีละนิด

เวลาช่วยให้ทุกอย่างดีขึ้น...เอเรียเชื่อ เพราะมันช่วยเธอมาหลายครั้งหลายหน

เมื่อก่อนตอนที่ยังไม่รู้จักยับยั้งอารมณ์ พอโกรธปิ้งแล้วระเบิดใส่เพื่อน จุดจบจะมีแต่พังกับพังเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้ถ้ารู้สึกรุนแรงกับ

ผู้อื่น ไม่ว่าจะป็นน้อยใจหรือโกรธ เอเรียจะเว้นระยะห่างไปสักพัก ตามด้วยดูแลเยียวยาจิตใจโดยการหาเรื่องอื่นมาจูงใจให้สดชื่น พออารมณ์กลับมาเป็นปกติค่อยกลับมาคุยด้วยซึ่งมันช่วยได้จริงๆ

"เออวะ...ที่ยอมให้นี้ไม่ใช่เพราะกลัวเพื่อนไม่รักนะ แต่เพราะพวกแกเป็นคนดีที่ไม่ทิ้งกันตอนตกระกำลำบาก..."

เอเรียพิมพ์พาลางยันตัวลุกขึ้นช้าๆ อย่างเกียจคร้าน ตอนนั้นเอง...มีเสียงครางครืดคราดออกทำนองออดอ้อนดังแผ่ว~ แ่วมาจากทางเหนือศีรษะ

เอเรียพลิกตัวลุกขึ้นนั่งพลัน ก่อนจะพบว่า มีลูกแมวสีดำสนิท ขนฟูน่ารักตัวหนึ่งนอนกลิ้งอยู่บนพื้นหญ้า ลักษณะเหมือนเมื่อครู่มันกำลังจะตะปบผมยาวประป่าของเธอที่สยายอยู่บนพื้นเล่น ครั้นเธอลุกขึ้นมันเลยร้องประท้วงแล้วจ้องเธอด้วยดวงตากกลมโตสีเหลือือง

เอเรียจ้องมันกลับครู่หนึ่งราวกับจะวัดใจกับเจ้าสิ่งมีชีวิตเล็กๆ ขนฟูน่ารัก สุดท้ายเจ้าแมวน้อยก็ล้มตัวลงนอนกลิ้งหงายท้องให้ดู

น่า...รัก...ที่สุด!

หญิงสาวแทบจะกรี๊ด

เธอชอบสัตว์มีขนฟู่มทุกชนิด ยิ่งมันรู้จักเล่นกับคนอย่างนี้เธอยิ่งชอบใหญ่

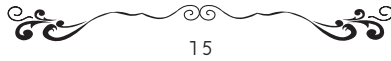
"เจ้าเหมียว มานี่มะ" เอเรียค่อยๆ ยื่นมือออกไปพยายามไม่ให้นันตกใจ ทั้งที่ในใจอยากคว้ามันขึ้นมากอดรัดพาดแหวยิ่งให้สมกับท่าทางน่ารักซื่ออ่อนแบบนั้น เจ้าเหมียวเองก็เชื่องเหลือเชื่อ มันมองนิ้วกระดูกกระดูกของเธอแล้วยันตัวลุกขึ้นยืนสี่ขา ก่อนจะก้าวเข้ามาใช้อุ้งเท้าตบเบาๆ โดยไม่กางเล็บ

กรี๊ด!

รู้จักเล่นโดยไม่ใช้เล็บด้วย!

ทำไงดี...เอเรียถามตัวเอง อยากขโมยกลับไปเลี้ยงที่บ้านจัง!

"หิวเปล่า อยากกินปลาทุตัวโตๆ ไหม เตียวพาไปกินนะ" เอเรีย ตัดสินใจซ้อนร่างเล็กๆ นั้นขึ้นมากอดแนบอก ซึ่งมันก็ไม่ตื่นเลยสักนิด ปล่อยให้เธออุ้มหน้าตาเฉย แต่พอเธอก้มลงหยิบเสื้อกาว์บนพื้นแล้ว ยึดตัวขึ้นยืนเต็มความสูง เจ้าเหมียวกลับกระโดดออกจากอ้อมมอกร่วงไปยืนข้างต้นตะแบกดอกสีม่วง ห่างจากจุดที่เธอยืนอยู่ลึกเข้าไปในดงไม้เล็กเล็กล้วนแล้วหันมามองเธอหนึ่ง

เอเรียซักเท้าตามมันไปทันที ทว่า...ขาดอีกเพียงสามก้าวก่อนจะถึงตัว เจ้าแมวดำก็ผละจากต้นตะแบกไปที่ต้นอะไรสักต้นที่เอเรียนึกชื่อไม่ออก รู้เพียงมันสูงกว่าต้นอื่นๆ แผ่กิ่งก้านจนรอบบริเวณร่มครึ้ม ครั้นแล้วเจ้าเหมียวก็ทำเรื่องที่เธอคิดไม่ถึง นั่นคือปีนต้นไม้ขึ้นไปอย่างคล่องแคล่วว่องไว พอถึงกิ่งล่างสุดซึ่งสูงในระดับที่เธอเอื้อมถึง มันก็ไต่ออกไปที่ปลายไม้เพียงเพื่อจะให้นกกระจอกตัวหนึ่งตกใจบินหนีไป

เอเรียสา่ยหน้ายิ้มๆ ให้กับสัญชาติญาณซุกซนของเจ้าแมวน้อย เธอยกมือเท้าเอาแล้วพุดกับมัน

"จะให้กินปลาร่างๆ ไม่ชอบ จะจับนกกินเองหรือไง มา ลงมานี่มา ไปกินปลากัน"

หญิงสาวยื่นมือให้แมวดำ มันก็ย่อตัวลงจตๆ จ้องๆ คล้ายลังเลว่าจะกระโดดใส่อุ้งมือเล็กเรียวดูไม่น่าจะมันคงดีหรือเปล่า

ลึนกันอีกเป็นครู่มันยังยึกยัก เอเรียเลยเอื้อมจะดึงมันลงจากกิ่งไม้ ทว่ามันกลับใช้กรงเล็บเกาะเนื้อไม้ไว้แน่น แถมร้องประท้วงให้อีกด้วย

"เหมียว"

เอเรียไม่กล้าใช้แรงกระชากมันลงมาเพราะกลัวว่าเล็บมันจะหัก จึงยอมรามือ ทว่า...ทันทีที่เธอปล่อย มันก็กระโดดขึ้นไปบนกิ่งไม้กิ่งที่สูงขึ้นไปอีกนิดหน่อย

เอรียามองอ้าปากค้าง

"นี่ ตกลงจะไม่ใช่ไปด้วยกันใช่ไหม" เธอถาม ครั้นเจ้าเหมียว
จ้องเธอกลับด้วยดวงตาสีเหลืองกลมโต เธอก็ยอมยกธงขาวหมุน
ตัวกลับ ทว่า...

"เหมียว~"

เจ้าตำรวจเรียกทำให้เอรียาต้องเหลียวกลับมามองอีก พอเห็น
มันยืนยันจะยืนหนีอยู่บนกิ่งไม้ก็ถอนหายใจแล้วหมุนตัวหนี

คราวนี้มันเลยร้องถี่ๆ ด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานระคนหวาดกลัว

"เหมียวๆๆๆ"

"เฮ้อ!" หญิงสาวหันมาร้องบ้าง "ตกลงปีนขึ้นไปได้แต่ลงไม่ได้
ใช่ไหม โอ๊ย ลูกแมวมันเป็นอย่างนี้กันทั้งโลกหรือเปล่าเนี่ย"

ถึงจะบ่น...เธอก็ยอมกลับมายืนใต้ต้นไม้เพื่อแหงนหน้ามองมัน
แต่โดยดีพลงพิจารณาสีหน้าท่าทางของเจ้าสิ่งมีชีวิตเล็กๆ ตรงหน้า
อีกหน

แข่งขาหนีบเข้าหากัน หูลู่ ขนตั้งชัน...อย่างนี้เธอพึงระงได้
ลงไม่ได้ชั่ววี...

"เดือดร้อนชาวบ้านจริงจริง..." เอรียาบนพลงโยนเล็กราวนีสี่ขาว
ที่ตอนนี้เปราะระดินเป็นจุดๆ ขึ้นไปเกี่ยวกับกิ่งไม้กิ่งกลางสุดแล้วผูก
อ้อมลำต้นเพื่อทำเป็นที่เหยียบปีน

โชคดีที่ต้นไม้ต้นนี้ไม่ได้มีอายุมากมายเป็นร้อยปี ไม่อย่างนั้น
ลำต้นคงอ้วนจนเล็กราวนียาวๆ ของเธอพันไม่ครบรอบแน่

"อยู่เฉยๆ ละ ฉันไม่มันใจนักหรอกนะ ไม่ได้ปีนต้นไม้มา
หลายปีแล้วด้วย"

เอรียาปลุกปลอบเจ้าเหมียวขณะถอดรองเท้าแล้วก้าวขึ้นเหยียบ
เล็กราวนีสี่ขาว ตามด้วยยันตัวขึ้นยึดกิ่งไม้กิ่งกลางสุด ปีนขึ้นไปยืนอย่าง
คล่องแคล่วว่องไว ยึดตัวนิคหน้อยก็คว้าเจ้าเหมียวไว้ได้ ซึ่งหนนี้มัน